

I løbet af Dagene

Isenesat dokumentar opgave

"Idag har jag hela tiden tänkt på vad som är skillnaden på idag och imorgon. Jag tänkte en stund att jag skulle ringa till DSB och fråga om de hade en biljett till igår. Kände mig så fänig, när jag tänkte det. Men jag saknade plötsligt att busringa så som vi gjorde när jag var 8 år. Vi satt ofta med den stora vita telefonkatalogen och slog upp människor med konstiga efternamn. Vi kunde ringa till människor som bette Löv i efternamn och fråga om det var Löv på till exempel Storgatan. "Är det Löv på Storgatan?" frågade vi, och när personen svarade ja, sa vi: "Gå ut och kratta då!". Jag fick lust att göra det till DSB. Idag. Alltså det med biljetten. Inte det med krattan. Men jag kände mig så fänig, så jag valde att låta bli. Jag fick lust att gå ut på gatan också och stanna alla möjliga och omöjliga människor och fråga dem vad skillnaden är på idag och imorgon. Vad skillnaden är på igår och idag."

"DAGEN", speak til dokumentarøvelse, Maria Bäck, 2010

At skrive en opgave på Filmskolens TV-Uddannelse, er ikke at beskrive hvad man skulle, kunne eller burde kunne skulle.

Ordre-ordet og problemet med dets løsning, hører skolebænken og kasernens barakker til. Man kunne med god ret mene, at hvis det handler om at få den lærende til at holde op med at løse problemer, som læreren allerede kender svaret på, så er enhver formulering af konditioner for en opgave, en ny måde at opstille dette problem på.

Opgaven er altså kendetegnet ved, at den gennem en producerende formulering, åbner for opstillingen af nye problemer, som i sig selv overskrider opgaven. At formulere et sæt konditioner for en opgave, handler i denne forstand om at indramme et felt og præcisere en forskel, der kan fungere som en variabel i distributionen af ligheder.

"I løbet af Dagene" beskriver en sådan ramme og fokuserer på en enkel men dyb forskel; at lyset har en hastighed og dermed en tid. Døgnet som ramme om menneskelivet og lysets tøven som en ren forskel i denne livsverden. Variablen er her netop skitsens forskel, som - i løbet af dagene - tegner sig anderledes fra sig selv i kalenderbladenes lighed med hinanden.

Opgaven består af 8 mindre opgaver som løses i samarbejde mellem fotograf, instruktør og klipper.

Hver enkelt øvelse kan opfattes som et studie eller en fordybelse, en filmisk skitse, og repræsenterer altså ikke et færdigt værk. Fokus ligger på undersøgelsen og på samarbejdet mellem de enkelte faggrupper. Opgaven er et møde og en mulighed for at lære andre kunstneriske temperamenter og motivkredse at kende gennem skitsens natur.

Opgavens ramme er døgnet, set som enkelte hændelser i et forløb: Morgen, dag, eftermiddag, skumring, aften, nat, ulvetime og dæmring. Dens mål er at skærpe den enkelte studerendes sansning af taktile og lysmæssige kvaliteter. Rammen er således givet for et særligt lys, en særlig stemning, en særlig klang eller tone, men er ikke bestemmende for skitsens motiv og indhold.

Morgen

1 karakter/ 1 rum.

En morgen er en åbning. Den har en særlig rytme, et lys, en tid og et sæt regler for et ritual. Det kan være en god morgen eller en dårlig. Om morgenen er vi ikke helt os selv endnu. Vi er endnu ikke blevet dem vi var i går. Vi har ikke fordøjet det som skete os. Vi har sovet på det, men er ikke endnu stået op fra det. En morgen er et miljø, en situation som sidder i kroppen resten af dagen.

Dagen

1-2 karakter/ 1 rum.

Dagen er tom. Den er neutral. Nattens vrangbilleder og forestillinger har veget for dagens lys. Natten var fyldt, men dagen er tomt. I det hvide rum, optræder der dog en mangfoldighed af tildragelser: Datoer, klokkeslæt, numre, tider, retninger, vektorer. Dagen er fyldt med overspring, som om natten ville virke meningsfulde. Dagen er klar, men hyldet i en hvid tåge af tale. Vi har travlt. Med hvad kunne den åndssvage eller barnet spørge? Men dagen er tom og har ikke nødig at svare. For den er allerede fyldt op af sig selv.

Eftermiddagen

1-2 karakter/ 1 rum.

Eftermiddagen er gylden som efterårets blade. Den kan have en særlig glasagtig klang, som fordobler optikkens refleksion af verden. En særlig sløring. Om eftermiddagen reflekterer man i en bestemt melankolsk eller vemodig tone. Man får en kop kaffe et sted. Man kysser nogen i en baggård. Efterårets brænd over bakkerne skriver Bradbury et sted. Tidspunktet på dagen har en særlig temperatur, som modsvarer årstiden. Bladene falder. Et lille åndehul, før byens masser atter strømmer gennem dens årer og kapillærer mod ulvetime, indkøb og aftensmad.

Skumring

2-3 karakter/ 1 rum.

I skumringen falder lyset. Dagen daler fra solnedgangens rødlige skær ned gennem en kaskade af blålige nuancer. Hvis man ville lære farven blå at kende, i et omfang der ligger udenfor sprogets rækkevidde, måtte man genindføre en mørkning. I gamle dage var det skik og brug at sidde alene eller sammen uden tændte lamper, mens lyset faldt. Hver dag har nok i sin egen pine og i mørkningen reflekterer vi over dagens gang i en særlig melankolsk tone, der ligger norden til, fordi overslaget mellem dag og nat, på disse breddegrader er af en særlig længde og intensitet.

Aften

2-3 karakter/ 1 rum.

Om aftenen er alt simuleret. Alt er lyssat, alting er sat til skue i et særligt lys eller mørke. Selv himlen over de store byer farves af et særligt lys. Et lyshav. Dette enorme tæppe af kunstlys lægger sig over os, indhylder os og indfarver os efter samme mønster som tæppet af grannåle i skoven. Lysmæssigt er aftenen kunstig, kaotisk og tilfældig. Flimrende. Slingrende. Skinnende, som sort is og blank asfalt. Aftenen er således et andet rum end dagen og nattens for det lysmæssigt bærer sin egen kombinatorik; mønsteret i stenene på stranden.

Om Natten

2-3 karakter/ 1 eksteriør.

Om natten er alle katte grå. Konturer og identiteter udviskes af mørket. Ingen kender natten, siger man, for ingen kender sig selv før dagens komme. Månens billede er kun en refleksion af solen, det er en spejling, et vrangbillede. Om natten er lyset sløvt, kun det mest nødvendige er tilstede, for de uskyldige sover som bekendt deres velfortjente søvn. Som skibe i natten. Mørket skyldes galaksernes parallaxe, at lyset fra stjerneboblene tøver, mens universets skum rejser bort fra sig selv med endnu større hast. Den anden nat er en anden. Det er oplysningens bagside, det som vender bort fra lyset. Middelalderens nat og menneskesjælens nat. Godard siger et sted om at filme *Vivre sa Vie*; "At det var som om hvert eneste skud skulle hæves fra en nattemørk brønd". Vi er alene. Endeligt.

Timerne

2-3 karakter/ 1 rum / 1 lyskilde

Ulvetimen er timerne før dag gry. Det er her de døende mister grebet om livet. Det er her man henretter mennesker. Det er i ulvetimen at gengangerne har størst magt. I ulvetimen er vi længst væk fra lyset og dybest nede i nattens brønd. Her bliver fantasmerne til realitet. Lyset lader vente på sig og timerne strækker sig ud i minutter. I ulvetimen våger man over de sovende, de syge og de små. Det er her at chancen for menneskelige fejl er størst. Chernobyl ulykken skete i timerne før gry. Hos maleren La Tour, finder vi en særlig insisterende omgang med dette fænomen. En enkelt svag eller skjult lyskilde oplyser den lidendes sengeleje.

Dæmring

1-2 karakter/ en fast indstilling

Dæmring er den lysmæssige proces som ligger forud for morgengryet. Dagen vokser, men endnu er solen ikke kravlet over horisonten. Dæmringen og gryet er ikke en åbning, men en ny begyndelse. Det er en omvendt skumring, men med helt andre tonale og farvemæssige valører.

Hvor skumringen sænkede sig, så løfter dæmringen sig, klarheden indfinder sig, lyset kommer igen. I dæmringen fastholder vi den flig af mørke fra nattens kappe som giver mening i dagens lys.